

Autor: Michael O'Meara

V době, kdy jeden z předních kritiků židoliberalní civilizace **Julius Evola** formoval svou rasovou teorii – tedy ve 30. letech 20. století – byly nejrozšířenější inspirací pro antisemitské myšlenkové proudy *Protokoly sionských mudrců*.

Protokoly byly – údajně z tajné lóže odcizeným – záznamem 24 tajných setkání vůdců mezinárodního Židovstva, na nichž se pokoušeli vypracovat plán na ovládnutí světa. Židovské organizace pochopitelně na diskreditaci *Protokolů* vynaložily značné úsilí. Nejproslulejším se stal spor před **bernským soudem** v roce 1933 se švýcarským nacionalistou, který dokument šířil.

Soud označil *Protokoly* za pomlouvačný padělek. Podle Evoly však otázka autenticity *Protokolů* byla „druhotná oproti mnohem závažnější a důležitější otázce jejich pravdivosti“. Přestože totiž nebyly sepsány „Mudrci“ nebo založeny na existujícím plánu, považoval je Evola za nesmírně důležité kvůli pozornosti, kterou přitahují k 1) **židovské otázce** a 2), ještě důležitěji, působení podvrtných sil v nedávné historii.

Vycházeje z těchto premis, označil *Protokoly* za dokument vrhající nové světlo na židovské tažení proti evropským tradicím, aristokraciím, symbolům a transcendentním hodnotám, zejména proto, že významným prvkem tohoto tažení byla podpora ideologií převracějící naruby evropský smysl pro řád – **kapitalismu, kosmopolitismu, rovnostářství, materialismu, feminismu** atd.

Povzbuzení podvrtným importem těchto ideologií, Židé údajně „kladou důraz na negativní aspekty, zlořády a nespravedlnosti“ tradiční Evropy. Za tímto účelem:

- „rozšiřují choroboplodné zárodky kritického a racionalistického smýšlení, určeného k podkopání nejnepříjemnějšího „etického pojiva“ organicky zakořeněných hierarchií;
- usilují o kontrolu hlavních center vzdělávání;
- usilují o kontrolu veřejného mínění prostřednictvím jimi ovládaných monopolních médií;
- podrývají rodinný život;
- vyvolávají společenský i morální defétismus „rozdmýcháváním nedůvěry a šířením pomluv poškozujících dobrou pověst duchovenstva“ a dalších představitelů evropské společnosti. V neposlední řadě redukuje veškeré společenské zájmy na zájmy ekonomicko-finanční, nahrazujíc dřívější autority matematickými kalkulacemi a materialistickými imperativy.

Průběh moderních evropských dějin dle Evoly „odpovídal cílům vytýčeným v *Protokolech*“. Jakmile totiž tažení „Mudrců“ za uvržení Evropanů do „rozmělněné kaše stvoření bez tradic a vnitřní síly“ uspěje, stane se „odvěký příslib království (*regnum*) vyvoleného lidu“

Julius Evola

uskutečnitelným.

Přestože pro Evolu Židé představovali jednu z hlavních podvrtných sil moderního světa, vymezoval se i proti „vulgárním antisemitům“, kteří viděli Žida za každým rohem, určitou formu *deus ex machina*, zodpovědného za každý neduh světa. Takovýto redukcionismus považoval za kontraproduktivní. Je možné uznat „zkázonosnou úlohu, kterou Žid v dějinách civilizace sehrál,“ píše, ale to nás „nesmí odradit od důkladnějšího studia, jež nám pomůže identifikovat síly, jimž mohl judaismus posloužit ... jako pouhý nástroj.“

Proto zdůrazňuje, že i když se Evropan setkává s Judou přes dvě tisíciletí, bylo tomu až velmi nedávno – spolu s rozvojem liberálně-kapitalistických společností a obzvláště pak vzestupem Ameriky do pozice velmoci – kdy se Židům začalo dařit ovládat domoviny Evropanů.

Přestože Evola uznával jak legitimitu, tak nezbytnost antisemitismu, odmítal zároveň jeho „parochialismus“ a často subjektivní zásady a absenci „skutečně hlavního názorového stanoviska“.

Vulgární antisemitismus, činící Židy zodpovědnými za veškerou podvrtnou činnost, je z Evolova pohledu ponižujícím přiznáním pocitu méněcennosti. Podle něj se Židé stali silnějšími a schopnějšími poté, kdy Evropan degeneroval. Až tehdy, kdy Evropan přestal být sám sebou, se stal oslabeným a zranitelným vůči Židům, jejichž moc vycházela z využívání už existujících degenerativních sil působících proti evropskému životu.

Proto Evola věřil, že rozvrtné síly posílené liberálním kapitalismem a zneužívané Židy byly „jen posledním článkem řetězu příčin, jež jsou nemyslitelné bez předchůdců, jakými byli např. (renesanční) humanismus, (protestantská) reformace a Francouzská revoluce – což jsou fenomény, které by nikdo vážně uvažující nepřipsal na vrub židovského spiknutí.“

Židovská moc totiž následovala větší dějinné procesy „rozkladu a involuce“, které odarizovaly Evropu a připravily cestu ke *království* Židů.

Antisemitismus ve svém důsledku nejen že má tendenci činit z Židů obětní beránky za veškerá selhání moderní civilizace, ale také zakrývá skutečnou podstatu boje proti jejím dearizujícím silám – jejímu „mechanizujícímu racionalismu, sekulárnímu iluminismu a světonázoru založeném na číslech a kvantitě.“

Evola zdůrazňoval, že Židé nejsou jedinou příčinou protievropských hybných sil modernity. Přitom však uznával, že bylo jednodušší bojovat proti zosobněným silám (Židé), než silám abstraktním (modernita) a že postava všemocného Žida byla účinným symbolem při mobilizaci sil odporu vůči antiárijským silám.

Jelikož židovskou nadvládu umožnilo podle Julia Evoly zničení „naší někdejší říšské, aristokratické a duchovní Evropy“, spatřoval jedině v návratu k těmto hodnotám cestu

účinného odporu proti démonickému řádu, zrozenému z jejich dominance.

Boj proti dearizujícím silám nezahrnuje pouze *rasový boj* proti cizí nadvládě, ale také *duchovní boj* za opětovné získání původní evropské identity. Tento duchovní boj nemá nic společného s neurčitými abstrakcemi nebo mystickým eskapismem, nýbrž je heroickým bojem věrně vycházejícím z podstaty árijského člověka.

Co je touto podstatou?

Prakticky každé historické období, kdy se setkal Evropan s Judou, rozpoutalo antisemitské síly. Pro Žida to dokazuje nenapravitelně patologický charakter gójské společnosti; pro Evolu to naopak poukazovalo na to, že vše „spojené se semitismem – a především se Židy – se jeví Evropanům jako obzvlášť odpudivé“. A to nejen kvůli střetům židovských a evropských zájmů, ale také protože Židé – národ definovaný Talmudem – uráží životného ducha „společné primordiální civilizace“, z níž povstaly a vzešly všechny dávné i mladší bílé civilizace.

Proto byl pro Evolu kořenem antisemitismu právě tento **duchovní rozpor** mezi Židem a Árijcem.

Pomocí pojmů vypůjčených od J. J. Bachofena nazval Evola árijského ducha solárním a mužným, zatímco židovského lunárním a femininním.

Kořen termínu „árijský“ – „árjá“, poznamenává Evola, pochází ze sanskrtského slova pro „urozené muže“, protože „z masy obyčejných a prostředních lidí povstávají muži, kteří ‚mají rasu‘ ve smyslu vyšších, ‚vznešených‘ bytostí.“

Nejvyšší vyjádření árijského aristokratického rasového ducha na sebe bralo podobu válečnického „afirmativního postoje k božskému“ – ducha, který „byl v lepších časech urozenými nazýván ‚rasa‘, tedy: příměst, vnitřní jednota, charakter, důstojnost, mužnost, citlivost ke všem hodnotám tvořícím jádro lidské velikosti a které – jelikož se nachází vysoko nad sférou nahodilé reality – této realitě vládnou.“

V pozadí četných mytologických a symbolických odkazů na jasná nebesa v řadě indoevropských kultur (jejichž hodnotový systém je bez výjimky směřován k transcendentním nebesům) převládá cit pro „nehmotnou virilitu světla.“

Slunce je světlem samo o sobě, na rozdíl od Měsíce, zářícího jedině tehdy, když odráží nebo absorbuje světlo zvnějšku.

S tím souvisí i společný prvek všech starověkých pohanských kultů: víra v rasu božských hrdinů. Sebe samé jejich vyznavači vnímali jako „vznešené nositele“ univerzálních sil, spojených se „solární slávou“ těchto hrdinů – vyjádřené v principech svobody, osobnosti, věrnosti a cti.

Stejně tak se árijský duch nezhmotňoval primárně prací mnichů a rabínů, ale činy –

především v boji válečníka, čelícího nepřátelům v sobě i ve vnějším světě.

Proto Evola tvrdil, že árijský „charakteristický ideál byl více královský než církevní, ideál proměňující **afirmace** (*transfigurative affirmation*) spíše než kněžská idea náboženské odevzdanosti.“

Oproti „pobožné a prosebné servilitě“ typické pro **abrahámovská náboženství**, byl vztah Árijců k božskému aktivní a afirmativní.

„Byli to častěji hrdinové než světci“, kteří dle Árijců dosahovali „nejvyšších a nejnásadnějších míst v nesmrtelnosti.“ A tak i árijské usilování o vědění a porozumění bylo vnímáno jako mužné a hrdinské dobývání – nikoli jako něco „hříšného“, jako byl Adamův pokus jíst ovoce z božského stromu.

Evola tvrdil, že lunární židovský duch – v protikladu k árijské solaritě – neguje spojení duchovnosti a mužnosti, jelikož zdůrazňuje a vyvyšuje pouze to, co je na jedné straně hrubě materialistické a smyslové a na straně druhé kontemplativní a **eskapistické**. V souladu s tím určuje jejich vztah k světu mamonářství a racionalismus, stejně jako pro ně tělo není nástrojem ducha, ale jen masem a hmotou, určenou k dráždění a potěše.

Dualistické pojetí těla a duše zrozené z židovského ducha – jehož abstraktní a fatalistická zahloubanost je „prosta jakéhokoliv zájmu o hrdinskou a nadpřirozenou afirmaci osobnosti“ – nemůže než snižovat na svou úroveň vyšší hodnoty spojené s árijskou olympskou duchovností.

V kulturní oblasti pak Židé „falšují, zesměšňují a líčí jako iluzorní a abstraktní“ to, co je charakteristické pro národy árijského původu a co vzdoruje „animálním, nízkým nebo nečistým stránkám života.“ „Ponížít a ušpinit vše co (evropský člověk pokládá) za velkolepé a vznešené – a zároveň vyvolávat temné, instinktivní, sexuální a před-osobnostní tendence“ které korodují hodnoty evropského člověka, je pro Žida druhou přirozeností.

Rozhodující židovský útok na evropské hodnoty je také klíčem k jejich dominanci, kdy prostřednictvím oportunistické infiltrace, která jim umožňuje kontrolu nad důležitými institucemi, usilují (zpravidla ve jménu demokracie, humanismu či vědy) o zničení veškerých historicky zakořeněných zásad a řádů, které představují hrozbu jejich plánům.

Kdykoliv pak „mužné, hrdinské a triumfální pojetí Božského zmizí, aby uvolnilo cestu velebení patosu otrockého, odosobňujícího, zmateného mesiášského přístupu k duchu“, Židovstvo nevyhnutelně triumfuje nad Árijci.

K boji se silami zbavujícími Evropana jeho podstaty pak naprosto nedostačují polovičatá opatření, prodchnutá cizím semitským duchem moderního světa.

Právě toho se však řada antisemitů dopouští, kdy chápou árijství jako převrácené semitství a nikoliv skutečný antisemitismus. Pokud mají být zcela antisemitští, tak podle Evolova názoru

nesmí být kompromitováni myšlenkami a principy, proti nimž Evropané bojují. Musí bojovat jako Árijci.

Musí být radikály. Znovu musí přijmout za své hodnoty, jež lze skutečně označit za árijské – nikoliv pouze mlhavé a biologickým materialismem prosáklé jednostranné koncepty. Hodnoty solární olympijské duchovnosti, klasické přímé jasnosti a kontrolované síly, nově nalezené lásky k odlišené a svobodné osobnosti – zároveň však i hierarchie a univerzalita, jež může rod s nově nabytou mužnou schopností pozvednout se z „života“ k „více než životu“ vytvořit v opozici světu roztrhanému na kusy, zbaveného skutečných principů i klidu.

* * *

Evolův antisemitismus převážně vyvěral z jeho „Tradicionalistické“ kritiky liberální modernity a jejích útoků na árijského ducha – podobně jako se jeho podpora rasového nacionalismu ve 30. a 40. letech minulého století zakládala více než na oddanosti k jeho jednotlivým ideologickým projevům na jeho vymezení proti materializujícím a judaizujícím tendencím **třetího stavu**.

A přesto Židé zanedlouho po roce 1945 – kdy síly třetího stavu zadupaly do země poslední zbytky tradiční Evropy – zmizeli z Evolova radaru tradicionalistické kritiky. V okamžiku vítězství lunárních sil Evola zanechal obhajoby antisemitismu.

Proč?

Částečně následkem nemožnosti vytvoření účinného nástroje politického odporu židoliberalní modernitě v poválečném období. Osud Evropy se dostal do rukou mimoevropských mocností a pozůstatky její historické velikosti zanikly. Jediné, co Evola vnímal jako realistické v nových temných časech, bylo zajistit, aby poslední nezlomení lidé zabránili úplnému vyhasnutí doutnajících uhlíků árijského ducha.

V roce 1948 napsal: „Vidím svět trosek, kde lze zformovat frontovou linii jedine v katakombách.“ K udržení alespoň tohoto podzemního odporu bylo nutno osvojit si stoický – netečný – postoj k frenetickému běsnění nyní naprosto pohebrejšťeného světa.

Jeho uvadající zájem o židovskou otázku měl ale i další důvod.

Ve své ‚duchovní autobiografii‘ *Cesta rumělký* (Il Cammino del Cinabro 1972) píše Evola, že po 2. sv. válce pokládal další zdůrazňování nadřazenosti Evropanů nad Židy za „absurdní“, „protože opovržením hodné chování (tradičně) přičítané Židům se nyní stalo vlastní většině ‚Árijců‘.“ Ve věku triumfu židovského ducha liberální modernity a příklonu většiny Evropanů k němu je marné velebit árijské hodnoty, neboť Evropané – údajní dědici Árijců – jsou chováním od Židů k nerozeznání.

Proto nepovažují Evolův poválečný posun za odklon od dřívější antisemitské kritiky. Mnohem spíše šlo o rozpoznání a uznání stavu dokonalé hegemonie podvratných sil (jichž jsou Židé

zřetelným ztělesněním), kdy posledním Evropanům se vzpřímenou hlavou nezbývá než „jezdit na tygru“, dokud se tento neunaví. Tygrem jsou myšleny zvrácené síly, jež dosáhly kontroly nad osudem světa.

Pokud lze soudit, nové století přichází i s novými bitvami a Evolův apolitický stoicismus nemůžeme do budoucna přijmout za svůj.

Článek Michaela O'Meary *Evola's Anti-Semitism* vyšel původně na stránkách *The Occidental Quarterly*, poté byl přetištěn na stránkách *Counter-Currents Publishing*.